

Warmenhuizer, 'Spot '70' met tante van Charlie

Gerben Nieuwland, wonende te Warmenhuizen, is een toneelfreak. Verbonden aan de amateurgezelschappen „Samen” en „Spot '70” is hij vele avonden thuis afwezig. Met „Samen” speelt hij zeer regelmatig; bij „Spot '70” hoogstens vier keer per jaar. Spot '70 heeft de laatste jaren in Warmenhuizen en omgeving een klinkende naam opgebouwd. Met „Schakels” van Herman Heyermans en verleden jaar met „Hoop van zegen” heeft de groep zich een bikkelharde reputatie weten op te bouwen.

Gerben Nieuwland is één van de oprichters van de groep. Hij vertelt dat er zo'n 11 jaar geleden, na het ineenstorten van de katholieke en protestantse toneelvereniging, een schreeuwende behoefte ontstond aan amateurtoneel. Verschillende mensen hebben toen de koppen bij elkaar gestoken en Gerben werd 10 jaar geleden secretaris van „Spot '70”. Nu, na zo'n tien jaar toneel, is er in Warmenhuizen weer een klapstuk in de maak, de niet te verwoesten klucht „De tante van Charlie”. Op zaterdag 26 januari, 1 februari en 9 februari zal „Spot '70” in het dorps huis van Warmenhuizen haar kunde etaleren.

Gerben Nieuwland speelt de hoofdrol in deze klucht. Het is de rol van Will Babberly, die, om z'n mede-studenten een dienst te bewijzen, zich in vrouwenkleden moet tooien. Hij speelt „De tante van Charlie” en is op die manier gedoemd zich

bijna het hele stuk door allerlei oude rokenjagende heertjes van het lijf te houden. Hij raakt verzeild in de onmogelijkste situaties. Gerben Nieuwland: „Het is eigenlijk al een heel oud stuk. De schrijver stond niet eens meer op het tekstboekje, alleen de naam van degene, die het eens bewerkt heeft. Jos van Dijk, onze regisseur, wilde het zo niet regisseren. Het eerste bedrijf heeft hij zo'n beetje voor de helft aangehouden; het tweede en het derde bedrijf heeft hij geheel herschreven. Tevens heeft Jos het geplaatst in een andere tijd en plaats. Het speelt officieel in de kamer van de advocaat maar nu speelt het op het terras voor zijn woning.

Gerben Nieuwland vertelt dat hij met zijn rol als vrouw niet veel moeite heeft. „Het is natuurlijk wel heel iets anders om een vrouw te spelen. Ik had dit nog nooit gedaan — behalve op een bruiloft met een flinke borrel — maar doordat ik het laatste jaar bij „Samen” vrij regelmatig op de planken verschijs heb je een dermate brok routine opgebouwd dat je het wel aan kunt. Ik heb en eigenlijk geen minuut de zenuwen over gehad. Om de rol heb ik niet gebeld. Er waren verschillenden die het wel graag wilden doen. Ik was gerust wel blij dat ze mij ervoor namen. Omdat je nogal jong bent maak je toch een periode door dat je alleen maar de zoon des huizes of de verliefde jongeling moet spelen. Jezit daar een aantal jaren aan vast gebakken. Een „opa-rol” zit er voor mij de eerste jaren niet in. Dit is eigenlijk een mooie kans om eens iets anders te doen. Het is voor mij gewoon een uitdaging. Natuurlijk is het moeilijk voor me om de hele tijd met een hoog stemmetje rond te lopen en al die specifieke vrouwelijke gebaren ten toon te spreiden. Maar ja, zolang ik het nog kan

doen, teken ik er voor. Deze klucht kan niet stuk”.

Vind jij het spelen in een klucht moeilijker dan in een wat serieuzer stuk?

„Eigenlijk wel ja. Kluchten moeten met enorm veel vaart gebracht worden anders is het natuurlijk vreselijk om naar te kijken. Ook al omdat de tekst vaak niet veel voorstelt. Je moet het dan in effecten gaan zoeken. Dit is vooral het werk van de regisseur. Ik sta bijvoorbeeld op een gegeven moment even alleen op het toneel en dan rook ik een sigaar. Ik ben dan uiteraard als vrouw verkleed. Dan komt er opeens iemand binnen en in plaats dat ik die sigaar dan weg gooi, eet ik hem op. Hij is van chocolade natuurlijk. Ik moet ook een keer op een soort balkon naar boven klimmen met al m'n rokken aan. Ik heb ook zo'n keu; het zijn volslagen idiote situaties. Uiteraard fungeren ballonnen als m'n boezem en knallen die een keer kapot”.

Doordat Jos van Dijk het stuk praktisch helemaal herschreven heeft, zou je het eigenlijk moeilijk meer „De tante van Charlie” kunnen noemen.

„Ja, misschien is dat wel zo. Het is erg afwijkend. We spelen het bijvoorbeeld ook in de dertiger jaren, hetgeen niet de situering van het oorspronkelijke stuk is. We hebben ons rot gezocht naar kleding uit die tijd. Jos gaat, vooral in Amsterdam, allerlei verhuurbedrijven af, het kledingmuseum en andere instellingen. Ik heb een hele dure jurk aan uit die tijd. Hij ijst zich dood af en toe. Voor meubels uit die tijd gaan we meestal naar het plaatselijke bejaardenhuis, alles moet zo authentiek mogelijk. Het kost allemaal verschrikkelijk veel tijd, maar ja, het is je leven en ik ben een echte toneelfreak”.

● AAD SONNEVELD